

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1175/2021
22.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Тодоровић, адвокат из ..., против туженог СЗР „Аква Дом“ ББ пр. ..., чији је пуномоћник Драгољуб Јоксимовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2034/19 од 12.06.2020. године, исправљене решењем истог суда Гж1 2034/19 од 17.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2034/19 од 12.06.2020. године, исправљена решењем истог суда Гж1 2034/19 од 17.02.2021. године, у ставу другом и трећем изреке и предмет у том делу **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

У преосталом делу ревизија туженог се одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 704/18 од 18.01.2019. године, исправљеном решењем истог суда П1 704/18 од 18.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћене зараде, трошкова превоза, као и трошкова исхране за период од септембра 2013. године до октобра 2014. године, износ од 312.957,93 динара, са законском затезном каматом од 20.09.2015. године, као дана вештачења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на неисплаћену зараду, трошкове превоза, као и трошкове исхране од дана доспећа обавезе до 20.09.2015. године, као дана вештачења за износ од 79.485,54 динара. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2013. и 2014. годину, износ од 25.753,03 динара, са законском затезном каматом од 20.09.2015. године, као дана вештачења до исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату за штету за неискоришћени годишњи одмор од дана доспећа обавезе до 20.09.2015. године као дана вештачења износ од 4.755,89 динара. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2034/19 од 12.06.2020. године, исправљеном решењем истог суда Гж1 2034/19 од 17.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и петом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене зараде, трошкова превоза, као и трошкова исхране за период од септембра 2013. године до октобра 2014. године, исплати износ од 312.957,93 динара, са законском затезном каматом од 20.09.2015. године, као дана вештачења, па до исплате и да тужиоцу исплати законску затезну камату на неисплаћену зараду, трошкове превоза, као и трошкове исхране од дана доспећа обавезе, па до 20.09.2015. године као дана вештачења у износу од 79.475,54 динара, те обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 206.060,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у преиначеном делу, на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на основу уговора о раду од 01.09.2013. године, на неодређено време, са пуним радним временом, на пословима Уговором о раду, између осталог, уговорена је висина зараде у износу од 115,00 динара по часу, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, као и право на исхрану у току рада у износу од 500,00 динара. У овој парници тужилац за спорни период од 01.09.2013. године до 15.08.2014. године, потражује на име неисплаћене зараде, накнаде трошкова превоза и исхране износе у висини утврђеној налазом вештака, који је обрачун извршио у складу са одредбама уговора о раду.

Првостепени суд је утврђујући истинитост чињеница на којима тужилац заснива свој тужбени захтев, нашао да су наведена потраживања тужиоцу исплаћена због чега је тужбени захтев одбио као неоснован. Своју одлуку заснива на писаним доказима и исказима парничних странака и сведока.

Међутим, апелациони суд је, одлучујући о жалби тужиоца закључио да је првостепена одлука у овом делу донета уз погрешну примену материјалног права, због чега је исту преиначио, а тужбени захтев тужиоца за накнаду зараде, трошкова за долазак на рад и одлазак са рада и трошкова исхране усвојио, применом одредбе члана 2. став 1. тачка 4. Закона о евиденцијама у области рада. Према оцени апелационог суда, чињенице које се односе на исплату зараде и потраживања из радног односа, првостепени суд није могао утврђивати исказима сведока, већ једино подацима из евиденција које послодавац има обавезу да води на основу наведеног закона, а што тужени није чинио, из чега је извео закључак да тужиоцу наведена потраживања нису исплаћена.

Основано се ревизијом туженог указује да је другостепени суд, у поступку који је претходно доношењу побијане пресуде, учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП, јер у својој одлуци није навео на основу којих доказа је утврдио супротно чињенично стање.

Наиме, у ситуацији када је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца, јер је утврдио да су му спорна потраживања исплаћена, а другостепени суд такву одлуку преиначио и усвојио захтев из разлога што тужени није водио евиденцију о зарадама тужиоца на шта га обавезују одредбе Закона о евиденцијама у области рада, али без утврђења другачијег чињеничног стања, односно да тужиоцу спорне накнаде нису исплаћене, другостепена пресуда је морала бити укинута у преиначеном делу .

Имајући у виду да је првостепени суд на основу исказа сведока утврдио и разјаснио чињеницу да су запосленима код туженог, па и тужиоцу, зарада и топли оброк у износу од 500,00 динара по дану исплаћивани на руке, а да му је за превоз било обезбеђено службено возило, за који му је тужени плаћао гориво и исто одржавао, нејасно је на основу чега је другостепени суд извео супротан закључак. Тачно је да Закон о евиденцијама у области рада предвиђа обавезу послодавца да води евиденцију о зарадама запослених, као и да тужени на ову околност није пружио доказ, али не може се због тога прихватити као правилан закључак другостепеног суда да само из чињенице што тужени није водио овакву евиденцију произлази да наведене накнаде тужиоцу није исплатио, нарочито у ситуацији када је првостепени суд утврдио другачије. Погрешан је закључак другостепеног суда да се накнаде потраживања из радног односа не могу доказивати исказима странака, већ само писаним доказима, с обзиром да су у конкретном случају зараде и накнаде за исхрану запосленима код туженог исплаћиване на руке (како тврде сами запослени), као и да је тужилац користио за долазак и одлазак са рада службени ауто.

Пошто поступи по примедбама израженим у овом решењу, првостепени суд ће правилном применом материјалног права донети нову, правилну и закониту одлуку о тужбеном захтеву, за коју ће дати довољне и јасне разлоге. Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 415. и 416. ЗПП, укинуо пресуду апелационог суда, у преиначеном делу и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у потврђујућем делу другостепене одлуке у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија у овом делу недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 26.01.2015. године, а вредност побијаног непреиначеног дела предмета спора је 25.753,03 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора у непреиначеном делу не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем

курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија у овом делу недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**